

Arrest

nr. 293 647 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Tutu in het district Sherzad in de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft gewoond en eveneens naar school ging. U heeft school gevolgd tot de 8e graad. U leefde samen met uw ouders, uw vier broers waarvan één ouder is dan u en uw zes zussen. Toen u Afghanistan verliet was u ongehuwd en oefende u, behalve de occasionele deelname aan landbouwactiviteiten, geen beroep uit.

Uw vader was sinds 2008 werkzaam als chauffeur voor USAID (United States Agency for International Development). Sinds uw vader door de machtsovername door de taliban in augustus 2021 met deze job

is moeten stoppen, wordt uw familie geconfronteerd met economische problemen. De voormalige job van uw vader bestond uit het vervoeren van ingenieurs naar verschillende plaatsen in Afghanistan waar bruggen werden gebouwd door USAID. Daarnaast hielp uw vader binnen het kader van zijn job ook met het uitdelen van voedsel en dekens aan mensen in nood. Tot op heden heeft uw vader geen nieuw werk gevonden. Omdat hij werkzaam was voor de overheid/USAID werd uw vader benaderd door de taliban. Hij diende geld te geven. Nadat hij vertelde dat hij gestopt was, zeiden ze dat ze niets tegen hem zouden ondernemen.

In 2013 ging u samen met uw broer te voet naar het districtshuis in Kudi Khel, Sherzad, Nangarhar om een taskara aan te vragen. Op uw weg terug naar huis werd u bij aankomst in uw dorp Tutu aangesproken door de taliban. Zij vroegen u om uw taskara aan hen te geven. U antwoordde hen dat u niet in het bezit was van een taskara. De taliban vroeg u om welke reden u naar Kudi Khel was gegaan. U zei hen dat u geen taskara gaan halen was maar in plaats daarvan terug kwam van een wandeling met uw broer. Zij geloofden u echter niet en sloegen u op uw hoofd. Hierna ging u naar huis waar u aan uw vader vertelde wat er gebeurd was.

De taliban benaderden uw vader tweemaal waarbij zij de eerste keer om geld vroegen en de tweede keer verzochten één van zijn zoon te sturen. De taliban zouden uw vader daarbij hebben bedreigd door hem mee te delen dat de sanctie voor weigering van hun verzoek de dood van één van zijn zonen zou zijn.

Aan het begin van 2020 werd uw woonst, waar u samen met uw gezin en andere familieleden verbleef, getroffen door een raketaanval. Deze aanval werd gepleegd door de taliban in een strijd met de toenmalige Afghaanse overheid om het district Sherzad. Tijdens deze aanval raakten uw paternale oom, zijn zoon en uw maternale oom gewond. Ten gevolge hiervan verbleven zij een maand in het publiek gezondheidsziekenhuis van Nangarhar waar zij geopereerd werden. Ondertussen zijn zij hersteld. Er zijn ook herstellingen uitgevoerd aan uw woonst en uw familie woont hier tot op heden nog steeds.

In mei 2021 bent u uit Afghanistan gevlucht. Uw gezin heeft deze reis geregeld. De reis heeft ongeveer 10.000 dollar gekost en werd gefinancierd met geld dat geleend werd van allerlei verwanten. U verklaart te voet te zijn vertrokken naar Iran. Volgens uw verklaring ging u van daaruit naar Turkije, Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk, Frankrijk en ten slotte België. Deze vlucht heeft volgens u ongeveer een jaar geduurd. U bent op 7 februari 2022 aangekomen in België. Een dag na aankomst in België heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara, een kopie van het rijbewijs van uw vader en een kopie van een certificaat van USAID op naam van uw vader voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 14/03/2022), en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS meldt u dat u geheugenproblemen ondervindt. Deze geheugenproblemen wijt u aan de fysieke mishandeling waaraan u in Bulgarije werd blootgesteld (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 17/01/2023, p. 9). Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de aandoeningen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Ondanks dat u verklaart reeds met deze problemen te kampen sinds uw verblijf in Bulgarije, heeft u tot op heden hiervoor nog geen medische hulp gezocht (CGVS, p. 10). Hoewel u tijdens uw onderhoud moeite had om coherente verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft de werkzaamheden van uw vader als chauffeur voor USAID (CGVS, p. 5) dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin al het humanitair personeel te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict, betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen

de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van het beroep van uw vader. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader als chauffeur werkzaam was voor USAID. Zijn functie bestond er in om ingenieurs te vervoeren naar verschillende plaatsen in Afghanistan waar bruggen werden gebouwd door USAID. Daarnaast gaf u aan dat uw vader binnen het kader van zijn job mensen in nood hielp door hen te voorzien van voedsel en dekens (CGVS, p. 13). Een vrees voor persoonlijke vervolging louter omdat uw vader werkte voor USAID maakt u aldus niet aannemelijk.

Dat u omwille van de vorige werkzaamheden van uw vader, hij stopte de werkzaamheden pas toen de taliban aan de macht kwam (CGVS, p. 10), geen vrees voor vervolging koestert blijkt ook uit de vaststelling dat u op de DVZ uw vaders werkzaamheden voor USAID en zijn door u verklaarde eenmalige benadering door de taliban omwille van die werkzaamheden (CGVS, p. 10-11) geheel onvermeld liet (vragenlijst CGVS, d.d. 24/06/2022, vraag 3). Indien u effectief een vrees zou koesteren bij terugkeer omwille van uw vaders voormalige werkzaamheden mag worden verwacht dat u dit telkens ten berde zou brengen telkens wanneer wordt gevraagd naar de feiten die hebben geleid tot uw vertrek en uw vrees bij terugkeer. Uw bewering dat u zou aangehaald hebben bij de DVZ dat uw vader chauffeur was en men slechts drie of vier vragen stelde kan niet als vergoelijking aanvaard worden voor uw nalaten in deze. Het betreft hier enkele kernelementen inzake uw vrees bij terugkeer. Verwacht mag worden dat u deze telkens vermeldt wanneer gevraagd wordt naar die elementen. Er dient bovendien op gewezen te worden dat uw verklaringen op de DVZ u werden voorgelezen, hetgeen u ondertekende.

Ook uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat u geen vervolgingsvrees dient te koesteren omwille van het voormalige werk van uw vader. U verklaart dat uw vader werd benaderd door de taliban. Zij zouden weet hebben gekregen van zijn werkzaamheden bij USAID en hem om geld hebben gevraagd. Uw vader zou dit geweigerd hebben, waarna hij zou zijn bedreigd. U stelt evenwel dat de taliban na de machtsovername niets meer tegen uw vader zouden hebben gezegd (CGVS, p. 11). Verder verklaart u dat uw familie dit geld nooit heeft betaald aan de taliban (CGVS, p. 15). Toen u gevraagd werd hoe de taliban hierop reageerde zei u dat zij niets speciaal zouden hebben gezegd, dit terwijl uw vader na hun vraag nog blijven werken is voor USAID (CGVS, p. 16, 21). Op de vraag of uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gehad met de taliban beantwoordde u bovendien negatief (CGVS, p. 19). U bevestigt daarenboven dat de taliban uw vader voortaan met rust zouden laten omdat hij zijn beroep niet meer uitoefent (CGVS, p. 21).

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt aldus geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een persoon die in het verleden werkzaam was als chauffeur voor USAID, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde na uw vertrek uit Afghanistan. Op basis van uw verklaringen kan geconcludeerd worden dat noch u, noch uw vader momenteel problemen met de taliban omwille van het voormalig beroep van uw vader. Des te meer omdat u zelf aangeeft dat uw vader tot op heden zonder levensbedreigende problemen verblijft in uw ouderlijk huis in Afghanistan (CGVS, p. 16). Dit terwijl de taliban op de hoogte is van het voormalig beroep van uw vader en weet heeft van de woonplaats van uw vader aangezien ze steeds vrijliepen in het dorp (CGVS, p. 7).

Evenmin haalt u elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven,

komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban bij iedereen van het dorp langskwamen en een zoon of geld eisten (CGVS, p. 11, 15) en aldus niet dat er specifiek ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Wat betreft het door u aangehaalde incident waarin de taliban uw vader zouden benaderd hebben met de vraag of hij één zoon aan hen kon afstaan dient te worden opgemerkt dat u hieromtrent geen consistente verklaringen kan afleggen, wat uw geloofwaardigheid ervan eveneens ondermijnt. Zo beweert u enerzijds dat de taliban veel macht hebben om burgers te onderdrukken (CGVS, p. 17) en alles wordt aanvaard indien de taliban iets vraagt (CGVS, p. 8). In schril contrast met deze verklaringen staat anderzijds dan weer het gedrag van uw vader en de wel zéér passieve houding van de taliban. Uw vader haalde namelijk gewoon aan dat hij geen zoon zou sturen omdat ze te jong waren en hij niet zou betalen omdat hij geen geld had (CGVS, p. 17, 21). De taliban aanvaardden deze excuses van uw vader zonder meer, terwijl ze eerder reeds hadden ontdekt dat uw vader werkzaam was voor USAID en ze aldus wisten dat hij een inkomen heeft gehad (CGVS, p. 21). Ze organiseerden een jirga en lieten weten jullie met rust te zullen laten, hoewel uw vader geen enkele eis van hen had ingewilligd (CGVS, p. 21-22). Dat uw vader werd bedreigd zoals u initieel verklaarde (CGVS, p. 10), vindt aldus geen weerslag in uw verdere verklaringen, zoals hierboven weergegeven.

Het is ook opmerkelijk dat u aanhaalt dat uw vader 50.000 Afghani (650 dollar) diende te betalen aan de taliban indien hij geen zoon zou sturen (CGVS, p. 15), terwijl u en aldus ook uw familie wel 10.000 of 9.000 dollar konden lenen om uw reis te bekostigen naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 6; verklaring DVZ, d.d. 14/03/2022, vraag 36). Het is merkwaardig dat uw vader voor de veiligheid van zijn volledige gezin geen oplossingen zou hebben gezocht waarbij zeker ook zijn oudste zoon in veiligheid zou zijn, maar daarentegen enkel voor de veiligheid van één zoon opteerde en een veelvoud van het gevraagde bedrag betaalde. Hiermee geconfronteerd zegt u dat jullie hoe dan ook economische problemen zouden kennen, ook al zouden jullie het bedrag aan de taliban hebben betaald, wat geen verklaring is waarom uw vader niet opteerde om de veiligheid van zijn volledige gezin te waarborgen. Hieraan gekoppeld dient er dan ook op gewezen te worden dat uw familie vandaag de dag nog steeds in uw dorp woont (CGVS, p. 20). Dat uw vader, oudere broer en ander familieleden nog steeds in uw geboortedorp verblijven en niet een veiliger onderkomen zouden hebben gezocht – indien u daadwerkelijk een vrees hebt voor de taliban – ondermijnt verder uw voorgehouden vrees.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat u bij terugkeer vervolging dient te vrezen omwille van een rekrutering door de taliban.

Wat betreft uw verklaring dat u op de terugweg van het districtshuis geslagen werd door de taliban omdat u een taskara was gaan afhalen, dient te worden opgemerkt dat dit een eenmalige gebeurtenis betreft die volgens uw verklaring in 2014 (Afghaanse kalender 1392) plaatsvond, toen u een leeftijd had van dertien jaar volgens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 8, 11-12). Deze gebeurtenis ligt te ver in de tijd om anno 2023 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd, te meer daar de actuele situatie in Afghanistan veranderd is. Verder rapporteerde u ten gevolge hiervan geen ernstige of langdurige gevolgen.

U heeft aldus in het kader van uw asielaanvraag geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Afghanistan heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat uw woning in 2020 werd getroffen door een raketaanval is een eenmalige gebeurtenis die een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan heeft plaatsgevonden. Bijgevolg kan deze dan ook niet als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden. Daarnaast dient hierover te worden opgemerkt dat deze raketaanval, zoals u zelf aangeeft, het gevolg was van willekeurig geweld resulterend uit een conflict tussen de taliban en de overheid en geenszins een persoonlijke aanval betrof (CGVS, p. 19). Bovendien zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen. Zoals verder in deze beslissing zal blijken is er sinds de machtsovername door de taliban immers geen sprake meer van een dergelijk gewelddadig conflict tussen groeperingen en het daaruit volgend willekeurig geweld. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Afghanistan een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming namelijk ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft uw verwijzing naar uw economische problemen als reden voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 10, 20) dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city .pdf](#),

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara, het rijbewijs van uw vader en een werkcertificaat van uw vader zijn louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zeggen deze documenten niets over uw asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In haar verzoekschrift gaat zij in

op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht zij deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verwerende partij doet dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 14/03/2022), en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS meldt u dat u geheugenproblemen ondervindt. Deze geheugenproblemen wijt u aan de fysieke mishandeling waaraan u in Bulgarije werd blootgesteld (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 17/01/2023, p. 9). Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de aandoeningen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Ondanks dat u verklaart reeds met deze problemen te kampen sinds uw verblijf in Bulgarije, heeft u tot op heden hiervoor nog geen medische hulp gezocht (CGVS, p. 10). Hoewel u tijdens uw onderhoud moeite had om coherente verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij slaagt er geenszins in hierop een ander licht te werpen. In het bijzonder blijft zij tot op heden in gebreke de door haar beweerde geheugenproblemen, waarmee zij zou kampen sinds de fysieke mishandeling waaraan zij in Bulgarije werd blootgesteld, te staven met enig medisch stuk, laat staan dat zij zou aantonen dat deze geheugenproblemen van die aard zijn dat zij haar vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Voorts kan niet worden ingezien hoe haar uitleg dat verzoekers om internationale bescherming vaak halsoverkop hun land moeten ontvluchten en hierdoor niet alle documenten kunnen verzamelen en dat dit des te meer geldt voor feiten die plaatsgevonden hebben onderweg naar het gastland een verklaring biedt voor het feit dat zij van de door haar aangehaalde geheugenproblemen niet het minste bewijs neerlegt. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat van haar wordt verwacht dat zij alles bewijst wat zij poneert. Echter is het niet kennelijk onredelijk om te verwachten dat indien zij daadwerkelijk kampt met (ernstige) geheugenproblemen, zij hiervoor medische hulp zou zoeken in België en derhalve in staat zou zijn de door haar beweerde geheugenproblemen te staven aan de hand van medische stukken, *quod non*.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en)

en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban wegens de werkzaamheden van haar vader als chauffeur voor USAID. Ook vreest zij gerekruteerd te zullen worden door de taliban (notities CGVS, p. 10-11).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees om door de taliban vervolgd te worden wegens de voormalige werkzaamheden van haar vader voor USAID dan wel door hen te zullen worden gerekruteerd niet aannemelijk maakt, en dit omdat:

- (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin al het humanitair personeel te maken krijgt met vervolging, waardoor verzoekende partij geen vrees voor persoonlijke vervolging aannemelijk maakt louter omdat haar vader werkte voor USAID;
- (ii) verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar vaders werkzaamheden voor USAID en zijn eenmalige benadering door de taliban omwille van die werkzaamheden geheel onvermeld liet;
- (iii) verzoekende partij verder aangaf dat de taliban na de machtsovername niets meer tegen haar vader zouden hebben gezegd, dat de taliban niets ondernamen toen haar familie het geëiste geld niet betaalde, terwijl haar vader na deze vraag nochtans is blijven werken voor USAID, dat haar familie na haar vertrek geen problemen meer heeft gekend met de taliban en dat de taliban haar vader voortaan met rust zouden laten omdat hij zijn beroep niet meer uitoefent;
- (iv) uit de beschikbare informatie verder blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten;
- (v) verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over het door haar aangehaalde incident waarbij de taliban haar vader zouden benaderd hebben met de vraag of hij één zoon aan hen kon afstaan;
- (vi) het verder onaannemelijk is dat haar vader voor de veiligheid van zijn volledige gezin geen oplossingen zou hebben gezocht waarbij zeker ook zijn oudste zoon in veiligheid zou zijn, maar daarentegen enkel voor de veiligheid van één zoon opteerde en hiervoor een veelvoud van het door de taliban gevraagde bedrag betaalde, en voorts zowel haar vader, oudere broer en andere familieleden nog steeds in haar geboortedorp verblijven en geen veiliger onderkomen hebben gezocht.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort wegens het werk van haar vader voor USAID en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA *Country Guidance* van april 2022, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van veralgemeende vervolging van humanitair personeel. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft dan ook noodzakelijk, waarbij de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen. Verzoekende partij blijft desbetreffend echter manifest in gebreke.

2.2.7. Verder kan verzoekende partij evenmin volstaan met het algemene betoog dat *“een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten”*, dat *“(u)it psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal”* en dat *“(d)eze inconsistentie niet per se een teken is van ongeloofwaardigheid”*, om de verschillende vaststellingen in de

bestreden beslissing te verklaren. Immers dient erop te worden gewezen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde omissie, inconsistenties en onaannemelijkheden betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas van verzoekende partij en rechtstreeks verband houden met haar beweerde vrees voor de taliban wegens haar vaders werkzaamheden voor USAID en haar vrees om door de taliban gerekruteerd te worden. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt desbetreffend consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen, is dan ook wel degelijk van die aard dat afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.8. Een loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd op het moment van haar vlucht uit Afghanistan en de traumatische ervaringen die zij heeft moeten doorstaan vormen evenmin een afdoende verklaring voor de door verwerende partij gedane vaststellingen. Vooreerst bemerkt de Raad dat uit haar verklaringen blijkt dat zij op het moment van haar vlucht uit Afghanistan reeds een volwassen man van twintig jaar was (notities CGVS, p. 6 en 11-12), waardoor redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij in staat zou zijn haar vrees op consistente wijze uiteen te zetten. Bovendien concretiseert verzoekende partij nergens hoe haar leeftijd haar verklaringen zou hebben beïnvloed en/of op welke wijze haar leeftijd een verklaring vormt voor de verschillende bevindingen in de bestreden beslissing. Daarnaast toont zij evenmin *in concreto* aan dat zij ten gevolge van traumatische ervaringen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend niet het minste medisch bewijs bij.

2.2.9. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij verklaarde dat haar familie geen problemen meer kende met de taliban na haar vertrek en dat de taliban haar vader voortaan met rust zouden laten omdat hij zijn beroep niet meer uitoefent, benadrukt verzoekende partij nog dat zij sinds haar vlucht uit Afghanistan minder op de hoogte is van hetgeen daar gebeurt, gelet op de vrees van haar familieleden om openlijk te spreken alsook de slechte communicatiemiddelen. Echter dient door de Raad te worden vastgesteld dat dit een allerminst overtuigende post-factumverklaring betreft, nu zij hiervan immers niet het minste gewag maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud. Uit haar verklaringen aldaar blijkt daarentegen dat zij een week voor haar onderhoud nog gebeld had met haar familie. Indien zij daadwerkelijk van mening zou zijn dat haar familie haar niet alles vertelt, kan worden verwacht dat zij zulks zou aangeven wanneer haar gevraagd wordt naar eventuele problemen die haar familie nog gekend zou hebben na haar vertrek en niet zonder meer zou verklaren dat zij geen problemen meer kenden.

2.2.10. Wat betreft verder haar opmerking dat uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban wel degelijk mogelijk is, bemerkt de Raad evenwel dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat gedwongen rekrutering door de taliban nooit voorkomt doch wel dat de individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoekende partij beschreven zelden het geval is, waardoor het aan verzoekende partij toekomt *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de reguliere rekruteringsmethodes van de taliban, *i.e.* via lokale verankering waarbij beroep gedaan wordt op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Echter, zoals uitgebreid wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, blijft verzoekende partij desbetreffend in gebreke. Evenmin kan zij volstaan met een verwijzing naar informatie inzake de algemene veiligheidssituatie in Nangarhar, haar regio van herkomst, om alsnog de door haar voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken. Hiermee toont zij immers geenszins *in concreto* aan waarom de taliban precies haar zouden benaderen en willen inlijven.

2.2.11. Verder biedt verzoekende partij evenmin een afdoende uitleg voor het feit dat de taliban blijkens haar verklaringen zonder meer de excuses van haar vader aanvaardden wanneer deze laatste zei dat hij geen zoon zou sturen omdat ze te jong waren en hij niet zou betalen omdat hij geen geld had. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat de taliban inderdaad akkoord waren dat zijn zonen toen nog te jong waren, waarmee zij echter niet verklaart waarom de taliban er ook mee akkoord ging dat haar vader het geëiste bedrag niet betaalde terwijl zij reeds hadden ontdekt dat haar vader werkzaam was voor USAID en aldus wisten dat hij een inkomen heeft gehad. Dergelijke gang van zaken staat haaks op haar eerdere verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar familie altijd aanvaardde wat de taliban hen vroegen gelet op de macht die ze hadden (notities CGVS, p. 8).

2.2.12. Evenmin werpt verzoekende partij een ander licht op de onaannemelijkheid dat haar vader voor de veiligheid van zijn volledige gezin geen oplossingen zou hebben gezocht waarbij zeker ook zijn oudste zoon in veiligheid zou zijn, maar daarentegen enkel voor de veiligheid van één zoon opteerde en hiervoor een veelvoud van het door de taliban gevraagde bedrag betaalde, en voorts zowel haar vader, oudere broer en andere familieleden nog steeds in haar geboortedorp verblijven en geen veiliger onderkomen hebben gezocht. Haar bewering dat de taliban geld zouden blijven eisen ook wanneer haar vader het

geëiste bedrag zou hebben betaald en/of nog steeds zouden eisen dat zijn zonen zich zouden onderwerpen aan hen, betreft immers louter speculatie. Het is niet ernstig dat haar vader niet eerst getracht zou hebben om tegemoet te komen aan de eisen van de taliban door het bedrag van 650 dollar te betalen om zo de veiligheid van het volledige gezin te verzekeren, maar daarentegen slechts voor de veiligheid van één zoon opteerde en hiervoor een veelvoud van het gevraagde bedrag betaalde. Bovendien biedt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste verklaring voor het uiterst opmerkelijke gegeven dat haar familieleden, waaronder ook haar vader en oudere broer, nog steeds in haar geboortedorp verblijven en geen veiliger onderkomen hebben gezocht. In het licht van haar vaders weigering om in te gaan op de eisen van de taliban, *i.e.* de betaling van de gevraagde som dan wel het afstaan van één zoon aan hen, is zulks allerminst plausibel.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat verzoekende partij haar vrees voor de taliban wegens de werkzaamheden van haar vader als chauffeur voor USAID, noch haar vrees om gerekruteerd te zullen worden door de taliban aannemelijk maakt.

2.2.14. Daarnaast maakte verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog gewag van een incident in 2014 waarbij zij op de terugweg van het districtshuis geslagen werd door de taliban omdat zij een taskara was gaan halen (notities CGVS, p. 11-12) alsook van een raketaanval op haar woning in 2020 (notities CGVS, p. 18-19). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing in haar verzoekschrift geheel ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.15. Verder laat verzoekende partij de bestreden beslissing eveneens ongemoeid waar vastgesteld wordt dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van haar verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming, nu zij desbetreffend niet het minste concrete element aanvoert. Desbetreffende motivering wordt derhalve eveneens door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.16. Nog daargelaten dat verzoekende partij zoals reeds opgemerkt in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 4-5), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.17. In de mate dat verzoekende partij nog wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft. Immers citeert zij slechts uit algemene landeninformatie zonder echter deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

2.2.18. Wat betreft ten slotte de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten), treedt de Raad verwerende partij bij in navolgende motivering, dewelke door verzoekende partij ongemoeid gelaten wordt: *“De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara, het rijbewijs van uw vader en een werkcertificaat van uw vader zijn louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zeggen deze documenten niets over uw asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoot.”*

2.2.19. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen

leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Met een loutere verwijzing naar de mensenrechtenschendingen die door de taliban worden begaan, doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan deze vaststelling. Daarnaast betoogt zij nog dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onvoldoende recent is, doch dient te worden vastgesteld dat zij nalaat andersluidende informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is.

Zij het er voorts nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd wordt door de informatie waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Voorts dient verwerende partij tevens te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. In een aanvullende nota d.d. 30 juli 2023 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) deelt verzoekende partij nog mee dat haar vader sinds een maand vermist is. De Raad stelt echter vast dat zij desbetreffend geen enkel bewijs bijbrengt. Deze blote bewering kan dan ook geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.21. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT